

Abstrakt

Práce se soustředí na postihnutí vývojových tendencí zobrazování českého dávnověku v beletrii a jejich pojmání v historiografii. Pojem český dávnověk je zde chápán jako okruh českých pověstí s důrazem na postavu kněžny Libuše. Práce je časově vymezena na straně jedné osvícenskou kritikou *Kroniky české* Václava Hájka z Libočan z pera Gelasia Dobnera a sporem o pravost *Rukopisů královédvorského a zelenohorského* v 80. letech 19. století na straně druhé. V obou případech se jedná o události, jež měly za následek přehodnocení vztahu k postavám a příběhům českého dávnověku v soudobé společnosti.

Po úvodním vymezení problematiky se první kapitola věnuje Dobnerově kritice Hájkovy kroniky, která proměnila vztah k českému dávnověku v historiografii českých zemí, a filosofii Johanna Gottfrieda Herdera, jež otevřela cestu k ustanovení moderních národů na principu jazyka. Národní společenství se následně etablovala právě na základě vlastních dějin a příběhů o vlastním počátku.

Následující kapitoly sledují zpracování látek z českého dávnověku v literatuře německé, u autorů německého jazyka z českých zemí a v literatuře české. Pozornost je zaměřena na podobnosti, interakce, rozdíly a vývoj obrazu českého dávnověku v těchto literaturách. Sledována je i cesta k národnímu mýtu u obou jazykových společenstev, jehož přijetí mělo za následek vytlačení tematiky českého dávnověku z literatury německého jazyka.